

Ez utóbbi ritmus a sok aprózás miatt jóval dallamosabb hatást kelt, az emelkedő jelleg pedig végső soron határozottságot, szellemi harciasságot is kifejezhet, amelyet erősíthet, ha az anapesztus hosszú, tehát nyomatékos szótagjai a szavak belsejében helyezkednek el. Így van ez a „*Se híja, se hója...*” esetében is.

A *se híja, se hója* léthelyzet egyetlen embernél sem tarthat örökké. Van, akinek a haja hullik, van akié

fehéredik, másnak a szeme, a hallása, az emésztése károsul. Egyre több híja lesz az egészségnek. A szellem is ritkán marad mindvégig ép. Rózsa Endre egészségét túl korán érték túl súlyos csapások, s korán elhagyott bennünket. Ám itt maradtak a versei. Besorolódtak nyolc évszázad legszebb magyar versei közé. Magunkat szegényítjük, ha nem ismerkedünk meg velük.

SOMOS BÉLA
A pesti srác

*Hogy eljött az örök tavasz-ősz
október huszonharmadikája
vonul millió egyidős
ifjú és öreg, világ világa*

*lyukas zászlón át fúj a szél
a villanyrendőr tétovázik
a Bem-rakpart, a Kossuth tér
Petőfi arca rávillámlik*

*és dől a szobor, és széttörik
a hazugság szimbolikája
a pesti srác megszületik
mundérja a viharkabátja*

*

*És jön sok ősz, sok szürke ősz
levélhullató némasága
tétován téblábol, időz
tudja, nem tudja, milyen árva*

*pusztítja, felejtí magát
pótszeren él, sorvad a szárnya
zsugorodik, mint a világ
jövőjét eszi (már-)már zabálja*

*megfogyva bár, de törve nem?
sötét dióba zárva lenni?
törésre várva szüntelen?
kínok közt megszületni?*

*

*Ha eljön az igaz tavasz-ősz
ne higgye soha, hogy hiába
a pesti srác haja már ősz
de várja még, és egyre várja*